

Wim van Beek: “Op dit orgel ben ik nog lang niet uitgespeeld”

Wim van Beek, geboren in 1930, viert dit jaar zijn vijftigjarig jubileum als organist van de Groningse Martinikerk. In januari besteedde de Martinikerkgemeente hier aandacht aan; op Koninginnedag werd hij koninklijk onderscheiden en op 21 juni werd een nieuwe cd gepresenteerd na afloop van een jubileumconcert in de Martinikerk, met daarop Van Beeks interpretatie van Johann Sebastian Bachs *Dritter Teil der Clavierübung*. De grote belangstelling voor dit concert en voor de receptie na afloop maakten duidelijk dat Van Beek nog steeds een grote rol vervult als organist. Roelof Kuik had een gesprek met deze markante musicus.

Foto: Jan Willem van Willigen

ROELOF KUIK

Aan het Hinsz-orgel in Leens.

Wanneer is bij u het idee ontstaan om organist te worden?

“Al heel vroeg was ik bezig met muziek maken, vooral met pianospelen. Toen ik een jaar of veertien, vijftien was, speelde ik al de *Fantasie-impromptu* van Chopin uit mijn hoofd. In die tijd had ik al een aardige virtuositeit. De pianostudie was dan ook mijn eerste hoofdvak aan het conservatorium. Mijn grootvader en mijn vader waren beiden organist van de Lutherse Kerk in Woerden, waar dat prachtige Bätz-orgel staat.

Zodoende ben ik in aanraking gekomen met het orgel en orgel gaan spelen en wat kerkdiensten gespeeld. Tijdens mijn conservatoriumstudie ben ik ook orgel gaan studeren naast mijn pianostudie. Mijn pianodiploma (met onderscheiding) haalde ik toen ik zeventien was, daarna heb ik een solistenexamen piano gedaan. Toen heb ik mijn einddiploma voor orgel gedaan, C2-diploma heette dat toen, ook met onderscheiding. Met dat pakket ben de praktijk ingegaan.

Vioolspelen vond ik ook heel leuk, dat deed ik als liefhebberij en ik vind het jammer dat ik dat niet als derde hoofdvak gedaan heb. Toch heeft het vioolspelen veel waarde voor mij gehad; veel orgelmuziek is gedacht vanuit instrumentale muziek en bij het orgelspelen kun je hier veel van leren qua articulatie enzovoort.”

STUDIETIJD

Kunt u iets vertellen over uw begintijd in Woerden?

“Ik was in die tijd organist van de Gereformeerde kerk in Woerden; ik heb op dat orgel heel veel gestudeerd. Het was dan wel pneumatisch, maar ik kon er goed mee overweg. Ik herinner me nog heel goed dat ik heel vaak op de fiets naar Bodegraven ging om Feike Asma te horen. Ik was toen echt een fan van Feike Asma. Veel organisten van mijn generatie zijn eigenlijk zo begonnen door naar Asma te gaan. Ik vond hem prachtig spelen, en heel muzikaal. Ik heb daar leuke herinneringen aan. Maar als je dan zelf aan een conservatoriumstudie begint en je krijgt wat meer informatie, dan ga je er toch wat kritischer tegenover staan.

Het orgel in de Groninger Martinikerk.

Foto: Dick Sanderman

“Dit orgel is eigenlijk het Bach-orgel bij uitstek”

Ik heb zijn stijl dan ook niet overgenomen en stond daar ook niet meer achter, dit met alle waardering voor Feike Asma, want hij was een geweldige muzikant, absoluut.”

Hoe bent u op het Haagse conservatorium terechtgekomen?

“Op een gegeven moment ging ik toelatingsexamen doen, mede gegeven de omstandigheden waarin ik terechtkwam. Mijn vader overleed direct na de oorlog; ik zat toen op het Lyceum in Alphen aan de Rijn. Het was een tijd met weinig sociale voorzieningen en mijn moeder vroeg zich af hoe het verder moest met mij. En omdat ik al aardig piano kon spelen, ben ik naar Den Haag gestuurd, heb daar voorgespeeld en ben direct aangenomen als leerling. Achteraf heb ik daar wel eens spijt van gehad.”

U hebt de middelbare schoolopleiding dus niet afgemaakt?

“Nee, en dat heb ik altijd een handicap gevonden. Tegenwoordig zou dat onmogelijk zijn; er worden zulke hoge

eisen gesteld. Internationale contacten vereisen talenkennis. Ik blijf toch altijd merken dat ik die basisstudie niet heb afgemaakt. Ik ben verder wel goed terechtgekomen, maar ik vind het toch een beetje jammer.”

U studeerde orgel bij Adriaan Engels.

Wat gaf hij u mee? En hoe was zijn lesmethodiek?

“Hij was iemand die zeer consciëntieus les gaf. Zijn aandacht was primair gericht op techniek, hij liet me ontzettend veel toonladders in alle toonaarden spelen, in alle mogelijke vormen en manieren, in tertsen en sexten in tegenbewegingen, gelijke bewegingen, noem maar op. Tegenwoordig gebeurt dat helemaal niet meer. Het gevolg was natuurlijk wel dat je een goede techniekbasis meekreeg, waar je later de vruchten van plukte. Als je je muzikale intenties wilt verwezenlijken, moet je de daarvoor benodigde techniek wel in huis hebben. Dat is dan weer het voordeel als je zo gedrild wordt. Als je goed piano kunt spelen, vind ik dat een goede voorbe-

reiding op het orgelspel. Ik merk altijd onmiddellijk of een organist ook pianist is. Leerlingen die goed piano speelden, hadden toch wel een streepje voor op hen die uitsluitend orgel speelden. Die soepele techniek, zoals pianisten die hebben, kregen zij eigenlijk nooit. Op een orgel moet je ook een goed toucher ontwikkelen, om je intenties te kunnen verwezenlijken, zoals het verschil tussen betoonde en onbetoonde momenten. Ook als er forte gespeeld wordt, moet je meer druk in je vingers geven en bij een cantabile moet je een minimum aan druk geven. Natuurlijk moet je bij de realisering hiervan een orgel hebben met een prettige speelaard, maar ondanks dat moet je het voelen in je vingers, net zoals een violist met zijn strijkstok omgaat, die druk op de snaren geeft om een crescendo te maken en allerlei strijktechnieken moet studeren om het allemaal zo goed mogelijk weer te kunnen geven.”

eens achter de noten te gaan kijken, dat kwam toen niet zo direct aan de orde. Dat is pas veel later gekomen, die herbezinning op oude uitvoeringspraktijken. En dat in combinatie met oude instrumenten. Als je goed wilt orgelspelen en alles zo stijlvol mogelijk wilt weergeven, dan moet je ook goed materiaal hebben. Al speel je nog zo goed viool, als je een slechte viool onder je kin hebt, dan komt het er niet goed uit.”

ORGANIST IN DE MARTINI

In 1956 werd u benoemd als organist van de Martinikerk. Wat bewoog u om naar Groningen te komen, want zo mooi was het orgel toen toch niet?

“Nee, het was niet direct om het orgel, maar ik had familie in Groningen en zodoende kwam ik hier wel eens. Ik woonde toen in Den Haag, ik was organist van de Willemskerk, ik had een paar orgelleerlingen, was net getrouwd en er moest natuurlijk geld verdiend worden. Ik dacht ook wel eens: wat moet je nou in vredesnaam met dit vak, maatschappelijk gezien. Je kunt er bijna niks mee, of je moet leraar worden aan een conservatorium. Dat dit inderdaad zou gebeuren, wist ik toen nog niet.

Maar aan de muziekschool kwam een baantje vrij en dat kon ik combineren met het organistschap van de Martinikerk. Nou, ik heb gesolliciteerd en heb het gekregen ook en ben tot nu toe in Groningen gebleven. Dat is heel interessant, die hele ontwikkeling hier meegemaakt te hebben; van muziekschool tot conservatorium. En ook de hele geschiedenis van het orgel. Het orgel stelde toen niks voor, maar kenners wisten wel, dat het een prachtig instrument geweest was en dat het materiaal in dat orgel van buitengewone kwaliteit was. Bij de in 1984 voltooide restauratie is wel gebleken hoe mooi dit instrument geworden is.”

Later werd u docent aan het conservatorium in Den Haag. Hebt u gesolliciteerd of werd u hiervoor gevraagd?

“Hiervoor ben ik gevraagd. Op een goede dag belde Adriaan Engels mij op en vroeg of ik hem wel even op wilde volgen. Nou, ik schrok me

dood. ‘Je kunt ook organist worden van de Grote Kerk en je kunt mijn baan aan het conservatorium overnemen.’ Dat vond ik wel een geweldige eer. Ik heb toen ja gezegd, maar ik dacht toch: stel dat dit orgel (Martinikerk, RK) ooit gerestaureerd gaat worden – en er waren wel mensen die precies wisten hoe het orgel dan zou worden – dan mis je eigenlijk toch wel wat. Toen ik voor Den Haag gevraagd werd, begon de restauratie van de Martinikerk, het orgel werd gedemonteerd en geïnventariseerd en waren er plannen om het orgel na de kerkrestauratie te restaureren en terug te brengen in zijn oude staat. Ik wilde toen wel naar Den Haag toe, maar niet definitief. Ik heb als het ware één been in Groningen laten staan. Op zich niet zo’n gunstige combinatie, want ik heb heel wat afgereisd. In Groningen had ik geen orgel meer, dat is jaren weggeweest en er was juist een nieuw orgel gekomen in Den Haag (Metzler). Toen, en nu nog, een opzienbaarlijk instrument. Prachtig. Dat trok mij wel aan, want ik had eigenlijk nog nooit op een goed orgel gespeeld, alleen maar op elektrische en pneumatische. Dus ben ik organist in de Grote Kerk in Den Haag geworden, maar wel in Groningen op de loonlijst blijven staan voor een gulden per jaar. Ik heb dus toen ook les gegeven aan het conservatorium van Den Haag, één van de beste conservatoria van Nederland. Hier heb ik veel goede leerlingen gehad.

In 1984 waren Martinikerk en -orgel klaar en ben ik gestopt in Den Haag en weer terug gegaan naar Groningen. Daar heb ik nooit spijt van gehad, want op zo’n prachtig en beroemd instrument te mogen spelen is een voorrecht dat weinig organisten hebben. Alles sloot eigenlijk naadloos aan; eigenlijk heb ik ontzettend veel geluk gehad. Soms verbaas je je erover hoe dingen kunnen lopen; het lijkt wel voorbestemd.”

Hoe hebt u dit jubileumjaar tot nu toe ervaren?

“Tja, 50 jaar is natuurlijk niet niks. Er is enige aandacht aan besteed en

Foto: Archief Wim van Beek

Portret uit de jaren vijftig.

Wat speelde u op uw eindexamen?

“Nou, dat was allemaal wel geënt op virtuositeit. Ik herinner mij nog dat ik met een noodgang de variaties van Dupré heb gespeeld, de *Variations sur un Noël*. Daar zitten hele lastige variaties in met dubbeltertsen, die heel virtuoos gespeeld moeten worden. Dat ging mij wel goed af en leverde mij ook een onderscheiding op. Maar het echt uitdiepen van oude muziek, om

dat was erg fijn. De reacties van de Martinikerkgangers waren buitengewoon aardig en heel waardevol. Ik heb ook vaak gehoord hoe men het orgelspel en het begeleiden in de diensten heeft ervaren. Precies van wat ik mij ook voorgesteld had, wat het zou moeten zijn. En voor mij is dat een bevestiging dat ik toch min of meer geslaagd ben in mijn opvattingen. Dat vond ik een heel groot compliment. Ook de koninklijke onderscheiding, die ik op Koninginnedag mocht krijgen, heb ik als een groot compliment ervaren.”

JEZELF ONTWIKKELEN

In uw spel is, denk ik, een ontwikkeling te bespeuren van virtuositeit naar meer diepgang. In hoeverre heeft de kennis-making met historische orgels hierop invloed gehad?

“Musicus zijn betekent voortdurend jezelf blijven ontwikkelen en op de hoogte blijven van nieuwe inzichten. Deze ontwikkeling heeft een geweldige vlucht genomen. Zoals ik al zei, lag vroeger het accent op de virtuositeit, een soort concoursmentaliteit. Puntgaaf spelen met de goeie techniek; als je dat volbracht was het geweldig. Maar die opvattingen hebben zich toch aardig gewijzigd. De herontdekking van de uitvoeringspraktijken is een buitengewoon interessante periode geworden. Mensen als Harnoncourt en Leonhardt hebben hieraan veel bijgedragen. Daar neem je kennis van en zo ontwikkel je zelf ook verder. Dan kom je tot heel andere inzichten voor het interpreteren van Bachwerken, bijvoorbeeld. Je leert kijken hoe Bach het eigenlijk zelf gewild zou hebben en dan moet je niet uitgaan van zijn orgelwerken, maar van zijn instrumentale werken, zoals viool- en cellosوناتen en cantates. In de vioolliteratuur heeft Bach veel articulaties genoteerd, in tegenstelling tot zijn orgelliteratuur. Daarin heb je niet zo veel aanwijzingen, maar wat er is, is eigenlijk typisch violistisch, d.w.z. vanuit de viool gedacht. Zoals bekend was Bach ook een zeer begaafde altviolist. Zodoende heb ik veel plezier van het feit dat ik ook zelf viool gespeeld heb. Als je bijvoorbeeld

beeld Bachs zesde trionsonate neemt, die staat vol met interessante articulatiegegevens, die helemaal geënt zijn op het vioolspel. Als je dat allemaal probeert te verwezenlijken met een goed toucher, dan moet je daar heel hard aan werken om dat zo mooi mogelijk weer te geven. En dat blijf je doen, ieder keer opnieuw probeer je dat weer mooier te maken. Zo’n ontwikkeling stopt nooit. Maar je moet natuurlijk je instrument mee hebben en leren omgaan met de klank van het orgel. Als ik dan die prachtige Bourdon 8 voet neem van het rugwerk, dan moet je niet ruw in de toetsen gaan grijpen maar heel intensief contact houden met je toetsen. Dan is het net of het orgel nog weer mooier gaat klinken; of zo’n oud register nog mooier tot leven komt als het met een mooi toucher gespeeld wordt.”

Zo’n orgel vormt je?

“Ja, en zo’n orgel geeft je veel. Je moet je opstellen als een verlengstuk van het orgel en niet andersom. Er zijn veel organisten die vinden dat het orgel moet doen wat zij willen, maar dat is absoluut een verkeerd principe. Dan kom je nooit tot een goed resultaat en zeker niet tot een *muzikaal* resultaat. Het gekke is dat de mensen in de kerk dat voelen. Absoluut. Dat merk je wel eens aan reacties na concerten. Bijvoorbeeld als gastorganisten geconcerteerd hebben, en dan hebben die mensen gelijk. Het orgel klonk toch weer anders, maar als het een eenheid wordt tussen organist en orgel, dan voel je duidelijk dat je het verlengstuk moet zijn van het instrument. En natuurlijk moet je een orgel hebben wat die klank voortbrengt; een minder interessante klank inspireert ook niet tot muzikaal spel. Ik heb het enorme geluk dat het Martiniorgel alles in zich heeft om je optimaal te kunnen ontwikkelen.”

Op dit orgel bent u nog lang niet uitgespeeld?

“Nee, en als je gastorganisten hoort spelen, die weer andere registraties gebruiken, dan geniet ik zelf ook weer van die andere registercombinaties.”

ZELFDE GOLFLENGTE

U hebt verteld wat u van Adriaan Engels hebt meegekregen. Kunt u ook iets zeggen over wat u uw studenten hebt willen meegeven?

“Ja, het prettige bij orgelleerlingen is, dat je muzikaal op dezelfde golflengte zit. En dat is ook weer bij iedere student verschillend. Het gebeurde vaak dat ik in de tijd dat ik leraar was aan het conservatorium, probeerde mijn muzikale opvattingen over te brengen. En als je dan merkt dat je helemaal op dezelfde golflengte zit, en dat die leerling dat ook precies zo voelt, dan ontstaat er een heel prettig contact. Dan kun je samen alle denkbare muzikale intenties uitwisselen en is het niet een eenrichtingsverkeer, maar dan communiceer je met elkaar. Maar er zijn ook leerlingen bij wie je dat min of meer moet opleggen. En dan hoop je maar dat het opgepikt wordt. Het duidelijk maken van spanning en ontspanning in de frases en ook in de articulaties in de kortere motieven; wat daar aan muzikaal spanningsveld zit, kun je uitleggen, je kunt het voordoen, maar toch moeten ze zelf voelen hoe het werkt. Zo werken met leerlingen is heel interessant. Sommigen voelen zich geroepen veel romantiek te spelen, helemaal niks op tegen; ik heb het zelf vroeger ook heel veel gedaan. Ieder heeft zo zijn voorkeuren en ik hoop dat ik erin geslaagd ben die leerlingen een hoeveelheid bagage mee te geven waarmee ze dan zelf verder moeten. Bij sommigen merk je dat het lukt, die hebben zich verder ontwikkeld. Dat vind ik altijd bijzonder leuk om te horen. Anderen zakken weer wat af, spelen wat oppervlakkiger, maar dat is vaak een kwestie van de muzikale talenten die je hebt meegekregen.”

Ik heb wel eens gehoord dat u van nature een bepaalde virtuositeit hebt en eigenlijk weinig hebt hoeven studeren. Klopt dat beeld?

“Ja, dat beeld klopt helemaal. Dat heb ik ook duidelijk gezien aan de leerlingen die ik kreeg. Sommigen hebben echt veel moeite om bepaalde passages te kunnen spelen, die zijn

technisch wat minder begaafd. Maar ik had ook leerlingen bij wie het allemaal vanzelf ging. Nou, en bij mij is het ook altijd vanzelf gegaan. Ik had echt wel een virtuoze inslag en dat merk ik nu nog. Op mijn leeftijd (76, RK) zijn er al veel organisten die hebben afgehaakt of bij wie het toch wel minder wordt. Gelukkig lijdt mijn motoriek er nog niet onder en dat dank ik aan de reserve, die ik gelukkig van nature heb meegekregen. Het ging altijd gemakkelijk, ik las goed noten en kon in één oogopslag een bladzijde overzien. Deze vaardigheid bezit ik nog steeds, hoewel ik geen zin meer heb om hele grote, ingewikkelde stukken te gaan studeren. Op mijn leeftijd ga je je nog meer verdiepen in de achtergronden, wat er achter de noten gebeurt. En op zo'n orgel in de Martinikerk is de favoriete componist natuurlijk Johann Sebastian Bach. Dit orgel is eigenlijk het Bachorgel bij uitstek. Ik ken geen ander orgel, waar je zo prachtig Bach op kunt spelen, waarvan de dispositie zo kleurrijk is. Ieder klavier is een orgel op zich, met alle karakteristieken die je maar kunt bedenken. Met prachtige prestanten en fluiten en tongwerken die heel bijzonder zijn. Renaissancemuziek kun je als een consort uitvoeren, of als blokfluitconsort, als een blazersensemble en dat kun je tegen elkaar uitspelen. Muziek van Scheidemann en Sweelinck kun je ook prachtig weergeven, hoewel Sweelinck wellicht een andere stemming verlangt, maar met de kleurschakeringen van het Martiniorgel gaat dit uitstekend. Ook moderne muziek gaat wel, hoewel dit orgel daar eigenlijk niet voor gebouwd is. Een rijk orgel waarop alle nuanceringen en klankkleuren te realiseren zijn. Echt een geweldig instrument!"

Foto: Jan Willem van Willigen

Aan het koororgel van de Martinikerk in Groningen.

“Je moet je opstellen als een verlengstuk van het orgel”

Zo'n stichting probeert zo'n kerkgebouw weer nieuw leven in te blazen, omdat het door de ontkerkelijking niet meer op te brengen is voor een kerkelijke gemeente. In zo'n stichting zitten allerlei zakenmensen die zo'n kerk gaan exploiteren. Dat brengt wel toestanden mee, waarvan ik denk: moet dat nou? Diners worden ge-

ven in de kerk en zo'n gebouw wordt dan omgetoverd in een restaurant. Kom je de volgende dag binnen, dan hangt de wijn-, bier-, en patatvlucht nog in de kerk en dan denk ik: moet dat nou? Het orgel wordt dan ook vaak verhuurd aan mensen van wie ik

mij afvraag of die wel op zo'n mooi historisch orgel moeten spelen. En dat doet wel eens pijn. Maar ja, ik begrijp ook wel dat het soms niet anders kan. Het betekent ook dat de kerk zo vaak bezet is, dat er nauwelijks nog tijd voor mij is om te studeren; voor ieder uurtje dat ik wil spelen, moet ik bellen en vragen of ik terecht kan en dat vind ik wel frustrerend allemaal.”

Nog bijna elke zondag begeleidt u de ochtenddienst in de Martinikerk. Wat mij opvalt is dat u bijna alles transposeert. Waarom doet u dat?

“Veel historische orgels staan te hoog, zeker hier in de provincie. Meestal staan ze een halve toon hoger dan a=440. Als ik dan naar de notatie van de liederen in het Liedboek kijk, worden ze eigenlijk te hoog voor de gemeentezang. Ik

vind de d2 het uiterste wat je kan gebruiken, hier klinkt dat als een es en dan voel ik dat men moeite heeft om die te zingen. In vrijwel ieder lied komt wel een hoge d voor en daarom transposeer ik vrijwel alles. Op den duur word je daar handig in. Ik ervaar dat de gemeente er beter door zingt.”

Dat betekent natuurlijk dat u voorspelen moet improviseren in een wat ongebruikelijke toonsoort, maar daarin hebt u ook routine opgebouwd?

“Ja, alles is een kwestie van routine en veel doen. En op den duur gaat het je veel gemakkelijker af. Maar je moet je als kerkorganist wel in dienst stellen van de gemeente en niet andersom. En dat geldt ook voor het

zangtempo. Met zo'n prachtig orgel met zoveel basis, met zelfs een 32 voet in het pedaal en met het hele werk verder op 16-voets basis. Ik speel de liederen dan ook altijd op 16-voets basis en heel vaak met een uitkomende stem. Dat geeft veel steun. Dat is ook wel gebleken uit de orgelbouw; men disponeerde steeds registers ter wille van de gemeentezang, zoals de Cornet. En met zo'n 32 voet in het pedaal moet je de tempi toch wel vrij rustig nemen, zeker in combinatie met zo'n grote ruimte. Ook de rusten tussen de psalmen moet je goed in acht nemen, want dan blijf je gelijk met de gemeente. De gemeente is wel zo gedisciplineerd dat ze de rusten tussen de regels altijd exact neemt. Je kunt als organist wel proberen het tempo op te voeren, maar dat lukt je niet. De gemeente blijft exact in datzelfde ritme zitten en daar pas ik me bij aan. Zo ontstaat een prachtige gemeentezang."

Foto: Jan Willem van Willigen

EEN ORGEL MET ALLURE

Het is duidelijk dat u trots bent op uw orgel. Wat spreekt u in dat instrument zo bijzonder aan?

"Het is het muzikale effect dat overkomt als je de registers hoort. Het is natuurlijk aan de orgelbouwer te danken en zijn manier van intoneren dat het allemaal zo muzikaal is. En verder is het belangrijk dat alles in balans is. Dat de tongwerken er niet uitspringen, maar mengen in het plenum, tenminste bij dit orgel. Bij de Fransen ligt het natuurlijk weer anders. De balans en de kleurrijkheid van het instrument. Het Martiniorgel heeft altijd al een bijzondere roem gehad. In 1740 bevond het zich eigenlijk op zijn hoogtepunt, nadat het rugwerk was vernieuwd door Hinsz en Frans Caspar Schnitger. In 18^e-eeuwse verslagen van Hess, Lustig en Burney

lees je over de rijkdom van dit orgel en dat is met de laatste restauratie weer helemaal teruggekomen."

Het orgel heeft weer de toenmalige allure teruggekregen?

"Ja, ik ben er absoluut van overtuigd dat door de restauratie van Jürgen Ahrend en de deskundigheid van Cor Edskes het instrument echt weer zo is,

zoals het vroeger geweest moet zijn. Ik dacht dat zo'n 53% oud pijpwerk bewaard gebleven is, maar de rest is zo bijgemaakt dat je het verschil nauwelijks of niet hoort."

In het kader van uw vijftigjarig jubileum zijn er nogal wat activiteiten geweest, zoals de cd-presentatie van Bachs Dritter Teil samen met het jubileumconcert. Zijn er nog meer activiteiten gepland?

"De aandacht na de kerkdienst in januari, de koninklijke onderscheiding en het jubileumconcert, met de receptie na afloop waren heel feestelijke gebeurtenissen voor mij. Daar heb ik hele goede herinneringen aan. In concertzaal 'de Oosterpoort' in Groningen speel ik in september de orgelpartij van drie concerten met orkest in werken van Händel, Haydn en C.Ph.E. Bach."

U hebt in het verleden ook samengewerkt als solist met orkesten?

"Het spelen met orkest is altijd een van mijn liefhebberijen geweest is, ik heb dat heel vaak gedaan en ook hier het geluk gehad dat hier in Groningen een orkest was met een dirigent, die ook organist was (Charles de Wolff, red.). Zo hebben we de hele literatuur voor orgel en orkest doorgenomen, zoals

Poulenc, Van der Horst en Badings niet te vergeten. Ik heb samengewerkt met het Radio Kamerorkest, het Amsterdams Kamerorkest en natuurlijk het Noordelijk Filharmonisch Orkest in Groningen. Weinig organisten worden in de gelegenheid gesteld om zoiets te doen. Het blijft fijn om samen met anderen te musiceren. Ik mag dan ook terugzien op een fijne carrière en heb alle geluk van de wereld gehad om mijn muzikale intenties te kunnen weergeven."

Voorlopig blijft u kerkdiensten spelen?

"Ja, zolang het mij gegund is. Ik heb natuurlijk wel eens de neiging het wat rustiger aan te doen, ik ben dat ook wel van plan, vooral wat betreft de concerten, dat vraagt toch wel veel inspanning. Maar ik hoop toch nog een poosje te kunnen genieten van dit prachtige orgel in de Martinikerk."

Roelof Kuik (1951) woont sinds 2003 in Groningen. Hij is werkzaam in het basisonderwijs en is één van de organisten van de Hervormde kerk te Usquert. Orgels en orgelhistorie heeft zijn interesse, evenals kerkmuziek en klavecimbelspel. Verder houdt hij zich bezig met huisorgelbouw en heeft hij diverse kistorgels en een orgelpositief gebouwd. Eerder schreef hij in *de Orgelvriend* een artikel over de restauratie van zijn Hess-bureauorgel.

De nieuwste cd van Wim van Beek zal in het oktobernummer worden besproken.

